

SLUŠNÝ
vybavení

**LAUREN
BLAKELY**

S L U Š N Ý
V Y B A V E N Í

Copyright © 2016 by Lauren Blakely

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Alžběta Vargová, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3139-8 (pdf)

Lauren Blakely

S L U Š N Ý
V Y B A V E N Í

přeložila Alžběta Vargová

O MNĚ

Pár věcí byste o mně měli vědět: jsem dobře zaopatřenej, dobře vyvinutej a vtipnej. Ženským se líbí chlapi, kteří je umí rozesmát – a tím nemyslím velikostí jejich ptáka. Ne, chtějí vtipnost s přílohou velikosti... a s pořádnou dávkou věrnosti. To všechno jim můžu nabídnout, a díky vzkvétající truhlářský firmě ještě i tučnej účet v bance. Jo. To už je podle mýho názoru slušný vybavení.

Na scénu vstupuje Natalie. Krásná, sexy, chytrá a k tomu moje nová asistentka. Což znamená naprosto zakázaný území. No co, jsem slušnej chlap. Vážně. Daří se mi nepodléhat tomu pokušení, co mi každej den nosí do práce.

Až jedný noci v Las Vegas... Jo, tohle jste už určitě někdy slyšeli. Pár špatných zpráv pro byznys, pár koktejlů navíc na zdolání žalu a najednou zdolávám ji. Ve svém pokoji. V jejím pokoji. Za výherním automatem s motivem Titanicu v hotelu Flamingo (neptejte se). A než po milionty řekne „ach bože, přesně takhle, ANO!“, oba si říkáme ano – to významný ano – v kapli u silnice před týpkem v lesklý zlatý kombinéze a s falešnými licousy.

Jenže se ukázalo, že na tu noc ve Vegas nejde tak docela zapomenout, a teď se mi péro dere z gatí, kdykoli je Natalie nablízku. Chtěl bych tomu odolat. Nekecám. Ale čím víc se snažíme dávat od sebe ruce pryč, tím častěji končíme nahý a tím víc času s ní chci trávit i oblečenej.

Takže otázka zní: budu chtít z týhle ženy udělat svoji ex-manželku?

PROLOG

Bylo nebylo, jeden chlápek potkal holku a pak se všechno posralo.

Konec.

•

•

•

•

•

•

•

Dělám si srandu.

Vždycky nabízím veškerý servis a to nejlepší bych nikdy nevynechal. Když už vyprávím historku typu „neuvěříš, co se mi stalo“, ručím vám za to, že svoji sušenku Oreo dostanete se vším všudy, od lahodný čokoládový oplatky po sladkou krémovou náplň. Jen si poslužte a ten příběh, nad kterým se vám budou sbíhat sliny, si vychutnejte do poslední drobečku.

Třeba tu část, kdy jsme zjistili, proč někteří lidi ječí na celý kolo, když se na horský dráze řítí dolů.

Nebo tu o rychlovce za výherním automatem, kde někomu naskočily třešničky a já naskočil na ni.

I když nevím, jestli obojí trumfne to odpoledne na žebříku.

Co? Ve vás žebřík nevyvolává žádný představy?

Za chvíli bude, a až to začne, vrchní příčka pro vás už nikdy nebude tím, čím bývala.

Některý naše šílenosti bych si nepředstavil ani v těch nejdivočejších snech, a i když v tom prostoru mezi mýma ušima neexistují zákony, měly by být snad i nelegální. Ale někdy to bylo i dost vážný.

Tak vážný, že vám to rozseká srdce motorovkou.

Že vám ho málem vyrve z hrudi.

Přesně to se mi stalo.

A teď, po téměř šedesáti devíti dnech strávených s ní – jasně, ironii toho čísla chápu dost dobře – jsem *tady*.

Na schodech budovy soudu. Ona jde nahoru. Já dolů.

Natahuju se k ní. Beru ji za paži. „Tak takhle to skončí?“

Můj hlas vůbec nezní jako můj.

Ona taky šeptá. „To mi řekni ty.“

Mohl bych říct, že jsem playboy. Že mám velkého ptáka, svaly ze železa a srdce ze zlata. Jenže vás teď nezajímá můj životopis. Historek o zkrocených playboyích jste už slyšeli dost.

Ale ještě jste neslyšeli tuhle.

Varování: nebudou spoilery, takže se hezky připoutejte a užijte si jízdu.

Řeknu vám jen jedno a to je jistý – skončí to úplně jinak, než byste čekali.

KAPITOLA 1

Prozradím vám jedno tajemství o chlapech. Když potkáme holku, co se nám líbí, říkáme, že po nás jede. Je jedno, co je to za ženskou, jestli někoho má nebo jestli na tom je nějaký zrníčko pravdy. Prostě to říkáme.

Jako třeba teď.

Floyd, zrzek, co mi měl panty pro tenhle namachrované střešní byt na Upper East Side doručit už před třemi dny, si zaparkoval loket na pultu v kuchyni a začíná zas něco blekotat. Zřejmě si potřebuje dát oraz, protože se tak nadřel na zmeškání termínu. Já ho ale hodlám dodržet, takže pracuju dál a šroubuju panty do skříněk kuchyňský linky jedné klientky.

Klientky, o níž je Floyd pevně přesvědčenější, že *slintá po jeho klobáse*.

To řekl on. Ne já.

„Ty, Wyatte, všiml sis, jak na mě Lila zírala, když jsem přišel?“ Bere svůj černo-zelenej energeták, lije ho do sebe a utírá si pusou rukou, takže mu na zrzavý bradce přistává sprška kapiček.

„Hmmm, asi mi to muselo uniknout.“ Jsem rád, že Lila je teď v posilovně dole v budově, kde ho nemůže slyšet.

Floyd vypíná hrud'. „Říkám ti, na každém fleku na mě ženský stojí fronty.“

Točím šroubovákem, zdvihám obočí a s kamennou tváří mu odpovídám: „Tahle fronta – táhne se za dveře a po chodbě baráku každý klientky?“

Přikyvuje, jako by svým kecům fakt věřil. Do říše klobásovýho krále sarkasmus evidentně nedorazil.

„To víš. Mohl bych je mít celej den. Jednu za druhou. Proto jsme taky v týhle branži, co, kámo?“

Chce si se mnou plácnout, ale já nemám volný ruce, takže jen říkám: „Kvůli buchtám?“

Přikyvuje. „Nejlepší buchtý, co jsem kdy měl. Vezmeš do ruky pilku a hned můžeš nějakou přeříznout.“ Směju se týhle neskutečný stupiditě. Buchtý jsou přesně ten důvod, proč jsem si založil truhlářskou firmu. *To tak.* „A nejspíš se asi nikdy neunavíš, co? Pořád bys mohl?“ popichuju ho a přesouvám se k dalšímu pantu. Rozmísťuju je rovnoměrně po zadní straně dvířek.

„No jasně. Ale má to háček. A to úplně zásadní pravidlo naší branže.“

Přikládá si prst na ústa.

Jsem to ale šťastlivec. Teď mi prozradí svoje tajemství.

„Pravidla miluju. Povídej,“ vyzvídám jako správný dychtivý učeďník.

„Základní pravidlo zní takhle: můžeš ojíždět klientky, ale nikdy asistentky.“

„No tohle,“ říkám smrtelně vážným hlasem, jako by mi právě snesl moudrost z Olympu.

Floyd moudře přikyvuje. „Věř mi. Pouč se z mých chyb. Přišel jsem o tu nejlepší asistentku pod sluncem, protože jsem nemohl odlepit ruce od její fešný prdelky.“ Tesklivě vzdychá a dívá se ke stropu. Nejspíš vzpomíná na její sladoučký půlky. „Dobrá asistentka má cenu zlata.“ Klepe si na hrud'. „Proto jsem si teď najal šedovlasou bábu. A pokušení je fuč.“

Došrouboval jsem a z opasku na nářadí vytahuju vrtačku. Ukazuju na Floyda prstem a dívám se mu do očí. „Ale dejme tomu...“, říkám a nechávám svůj hlas vyšumět do ztracena, čímž vytvářím významnou pauzu, „že jsem na starší?“

Floyd vyvalí oči a trochu nejistě zachraplá: „A jsi?“

„To víš, nikoho nediskriminuju.“ Nemůžu si pomoci, musím tomu náfukovi oplatit stejnou měrou. „Jsem do nich blázen, a abys věděl, babičky po mně šlípí. To je teprve fronta štabajzen. Důchodkyně, kam oko dohlídne. Nedokážu je nechat na pokoji.“

„No jo. Tak to máš štěstí, že ti nezvedá hovory nějaká sexy babka, která by s tebou mohla kurevsky vymrdat.“

„Tos řekl přesně.“ Položím vrtačku, opřu dvířka o kuchyňský pult a zašeptám: „Ale ty, Floyde, existuje ještě jedna možnost.“ Teď je řada na mně, abych se k němu naklonil a šeptem mu předal něco ze svého génia.

„Jaká?“ Úplně slintá nad představou, že mu dám tip na super sex v kanclu.

Napřimuju se do celý své výšky. Měřím metr osmdesát osm a čním nad Floydem jako věž. „Mohl by sis“ – můj hlas zní vyrovnaně a klidně – „třeba zkusit“ – poslední nádech – „nechat v práci zapnutej poklopec.“

V bytě nastává hrobový ticho. Floyd se drbe na hlavě a krčí čelo. „Cože?“

Ta rada mu zní tak cize, jako bych mluvil čínsky. „No nic, Floyde, už bys měl běžet. Lila chce, aby to bylo včas, a není zvědavá ani na tvoji klobásu, ani na tvoje kecy.“

Poplácám ho po zádech, poděkuju za pozdní dodávku pantů a pošlu ho pryč.

Za pár hodin mám pro ten den hotovo. Rozcvičená Lila přijde z posilovny a vhopsá do bytu v legínách a teniskách. Ukazuju jí, jak jsem za odpoledne pokročil v renovaci kuchyně, a vysvětluju, co bude potřeba zítra, kdy bude práce finišovat.

„Už to začíná vypadat krásně,“ říká svým obvyklým nadšeným tónem. „Jste opravdu šikovný. Jsem tak ráda, že vám Natalie dokázala vměstnat mou renovaci do rozvrhu. Víím, že to bylo dost natěsno, ale všichni mi vás doporučovali a já chtěla pro svůj domov to nejlepší.“

Přikyvuju, děkuju a potom přesouvám chválu k osobě, která si ji zaslouží nejvíc. „Natalie je úplná kouzelnice. Dokáže zorganizovat cokoli.“

„To je dobře, protože pro vás možná budu mít další práci. Až se Craig – můj manžel – večer vrátí ze schůzky vedení, tak si s ním promluvíím a nějak se domluvííme, ano?“

„Určitě. Uvidíme se zítra, až přijdu dokončit tu kuchyňskou linku.“

V kanceláři na West Side odhazuju náradí a materiál. Nevítá mě nikdo jiný než organizační královna osobně, také známá jako žena, která nás drží nad vodou.

„Ahoj, Wyatte,“ zavolá na mě od stolu, hned jak vejdu dovnitř.

Málem se mi chce zavolat Floydovi a říct mu, že řídit se mou radou je *brnkačka*. Sám to dělám každý den. Což je zázrak, vzhledem k tomu, že moje asistentka je bystrá, nádherná, šikovná, práce jí jde přímo fantasticky a její úsměv mě ničí. Jsem stará škola. Líbí se mi ženský, co se umí usmívat, a Natalie, která se svýma nebesky modrýma očima a blond vlasy vypadá jako roztleskávačka, je v tom nejlepší. Je dokonalá jako americké jablčnej koláč a já bych po takovém koláči vylízal i talíř.

Tedy, tak jsem to nemyslel.

Sakra, to vyznělo blbě.

Já svoji asistentku rozhodně nechci lízat. Ani píchat. Ani přehnout přes stůl.

Vidíte? Umím se řídit vlastní radou. Poklopec mám hezky zapnutej.

Kromě toho, Natalie je v práci skvělá a přemýšlet o ní takhle není správný. Je to nebezpečný. Když jsem se naposledy zapletl s holkou, s níž jsem pracoval, moje firma šla málem ke dnu. Dostal jsem lekci, jakou jsem měl dostat už dávno – práce a potěšení se nemají míchat. Vyjde vám hnusnej koktejl s hořkou pachutí. Takže i když má Natalie ten nejhezčí obličej, jaký jsem kdy v životě viděl, dobrý srdce a navrch pořádnou dávku potrhlosti, a i když jsem si kdysi myslel, že mě chce, nemůžu to s ní riskovat.

Všechno zůstane na odlehčený úrovni. Natalie na mě vrhne ten svůj úsměv a zeptá se: „Tak co, jak to vypadá u Mayweatherových?“

Mávnou rukou ve vzduchu před sebou a pak pro efekt začichám. „Skvěle, ale nemáš něco, co by přebilo pach kokotiny?“

Ukáže na regál na protější stěně kanceláře a s vážnou tváří prohlásí: „Vrchní police zleva. Před týdnem jsem si koupila nový sprej proti kokotům. Někdy se teda musíš postříkat víckrát, aby to zapůsobilo. Takže se neboj to pořádně zmáčkout, jo?“

Zdvihnu palec. Předstírám, že беру do ruky plechovku spreje, nastříkám se jím od hlavy k patě a pak ho položím zpátky. „Tak. Už je to lepší.“

Přitáhnu si od jejího stolu hořčicově žlutý křeslo a sesunu se na něj. Do naší kanceláře klienti nechodí. Je jen pro nás, takže můžeme ušetřit za nábytek.

Natalie točí propiskou. „Co je příčinou tvý dnešní kontaminace? Byl to Floyd, nebo Kevin, ten umaštěnej elektrikář, kterýho ses pokusil zardousit?“

„Umaštěnej Kevin si to zasloužil. Souhlasíš, nebo ne?“

Přikyvuje. „Naprosto souhlasím. Souhlasím tak moc, že už to víc snad ani nejde.“

„Rdousit Kevina bylo stoprocentně a průkazně nutný,“ dodávám. Kevin po Natalii vyjel, když se tu před pár týdny stavil. Je pravda, že Natalie by ho odkopla ke stěně, ani by nemrkla. Sama by ho dokázala srazit k zemi. Ale ty jeho nechutný, oplzlý poznámky jsem nedokázal skousnout. Kdyby to někdo zkoušel na moji mladší sestru Josie v pekařství, kde pracuje, udělal bych to samý. Položil jsem Kevinovi ruku na rameno, jako to dělali Vulkánci ve Star Treku, a svižně ho

vyprovodil z kanceláře do hajzlu. Nikdo, opravdu nikdo si nebude dovolovat na moje zaměstnance.

„Dneska to byl Floyd,“ říkám a potom jí vypravuju bezpečnou verzi příběhu – tu o tom, jak Floyd loví klientky, ne jeho poznámky o píchání asistentek. Neexistuje důvod, proč by to mezi námi mělo viset ve vzduchu. Nesmím jí tu zakázanou myšlenku nasadit do hlavy.

Tu riskantní, nebezpečnou, chlípnou, obscénní, naprosto kurevsky svůdnou myšlenku. Oči mi bloudí po kanceláři a počítají místa, který si říkají o křest. Její stůl, její židle, podlaha...

A najednou mám v hlavě pořádnou melu neslušných nápadů. Což by tak rozhodně být nemělo. Jako by se mi do mozku nabourali nadržení mimozemšťani.

Já nejsem Floyd. Mám rozum. Hned si představím svěrák, strčím do něj svoje představy, rozdrtím je a vyhodím ze své myslí. Chlípny myšlenky i ty mimozemšťany.

„A tak jsem ho vyprovodil z Lilina bytu a řekl, že se uvidíme někdy jindy.“ Dokončím svoje vyprávění a rukou si prohrábnu tmavě hnědý vlasy. „Někdy jindy v příštím životě.“

„Hmm...“

„Hmm, to je skvělý, nebo hmm, proč jsem vyrazil jednoho z našich dodavatelů?“

„Hmm, tvoje vyprávění mi vnuklo nápad. Něco, co jsem chtěla udělat už dávno.“

„Co to je?“

V očích jí zajiskří. Já je mám tmavě modrý a ty její jsou světlejší. „Chceš, abych nám našla nového dodavatele pantů?“

Ten nápad je víc než dokonalej. Nadšeně plácnu do desky stolu. „Jo. A abys věděla, jsi geniální a krás–“ Poslední slovo useknu, takže vyzní v basovém tónu. Důležitá připomínka: neříkej jí, že je krásná, když jsi jinýho chlapa seřval za to, že po ní v práci vyjel.

Dívá se na mě a čeká, až dokončím větu. Nějak se mi podaří to zakoulet do jinýho komplimentu: „Geniální a krasová.“

Krasová? To jsem fakt řekl? Co to ze mě sakra vypadlo? Možná si toho nevšimne.

To sotva.

„Krasová?“ Její hlas zní dost nechápavě. To se teda není čemu divit. „Já jsem krasová?“

Přikývnu a nedám na sobě nic znát. „Tvůj mozek. Úplná jeskyně nápadů. Krasová oblast myšlenek.“ Musím ten zamaskovanej kompliment pěkně prodat.

Napřímí ramena. „Když myslíš, Hammere. Tenhle krasovej mozek je dneska o krok napřed. Novýho dodavatele jsem už našla. Zavolala jsem pár lidem, mluvila s kolegy a ti mi doporučili pár super lidí. Novýho pantáka mám už připravenýho.“

Úsměv se mi rozšiřuje po celý tváři. „Hergot, jsi napřed rovnou o tři kroky.“

„To by dobrá asistentka měla.“

„A ty jsi přímo skvělá. Co kdybychom šli oslavit těch šest měsíců, kdy děláš z WH Truhlářství & Renovace ještě lepší podnik, než byl?“

WH je zkratka mého jména. Wyatt Hammer.

Ale moje firma by se mohla jmenovat i jinak. Však uvidíte. Vzpomínáte, jak jsem vám říkal o tom Oreu? Dostanete ho.

KAPITOLA 2

Vybere si vegetariánskej pibimbap, extra pálivej, v korejský restauraci na Ninth Avenue nedaleko kanclu.

„Pibimbap,“ říká, jako by si to slovo chtěla potěžkat. „Špatně se to vyslovuje a většinou to vyzní jako ,pi-bimba-bo‘, jako by to bylo zaklínadlo nějaký dobrý víly z disneyovek. Ale jako disneyovka to rozhodně nechutná.“

„Ani jako dobrá víla,“ dodám a nakloním hlavu ke straně, abych si protáhl krk po dnešní práci. Osm hodin jsem byl na nohou, samý šroubování, bušení a vrtání. Dřinu mám rád, ale řeknu vám, masáž by bodla.

Vrhne na mě zvláštní pohled. „A ty víš, jak taková víla chutná?“

Dojde mi, jak to vyznělo, ale nedám se tím zaskočit. „Chutná jako splněný sny.“

„Takže jsi chodil s dobrýma vílama?“

„Možná že jo.“

„Tak to já chodila s džinama,“ trumfuje mě a vtom je u nás servírka. Natalie jí říká, co chce, a já si taky objednáвам pibimbap, ale hovězí a tak pálivej, že vám sežehne vlasy. K tomu předkrm a pár piv. Do týhle restaurace jsme šli proto,

že Natalie miluje pálivý jídla. Čím pálivější, tím lepší. Za těch šest měsíců se mnou už párkrát soutěžila, kdo víc vydrží. Já se naštěstí narodil s ohnivzdornýma chuťovýma pohárkama a železnou vůlí vyhrát, takže ji obvykle porazím, ale musím uznat, že je dobrá. Papričku habanero umí pozřít jak nikdo.

Nebudu lhát. Když jsme šli před pár týdny po práci na jídlo a já sledoval, jak žvýká pár těch potvůrek v burgeru, dost mě to vzrušilo. Líbí se mi ženský, který něco vydrží.

Chtěl jsem říct *vzrušilo by mě to*, kdybych na ni takhle myslel. Jenže nemyslím, takže jsem vzrušeney nebyl.

Tečka.

O minutu později nám servírka přináší piva a já zdvihám sklenici, abych si s Natalií připil. „Na šest měsíců tvýho kouzlení. Jsi lepší než dobrá víla.“

„Na šest měsíců stálýho zaměstnání. Konečně,“ zavtipkuje. Než jsem Natalii najal, střídala všemožný podivný místa. Potřebovala práci a nestyděla se to říct. Ten večer, kdy se mě na to přišla zeptat, dokonale ilustruje mou poznámku o tom, jak chlapi říkají, že po nás holky jedou.

Protože ve skutečnosti nemáme páru, jestli to tak je. Jen se v tom tak neohrabaně plácáme a nemáme potuchy, co ženský opravdu chtějí. Ženy jsou ty nejsložitější stvoření, jaký kdy byly vynalezený – asi dvacetisíckrát složitější než ten nejchytřejší počítač na světě. Na svatbě mého kámoše Spencera, kterej si bral Nataliinou sestru Charlotte, se ke mně Natalie blížila s odhodlaným výrazem ve tváři a já řekl svému dvojčeti Nickovi: „Ta mě chce.“

Chyba. Totální chyba lávky.

Ukázalo se, že za mnou mířila z úplně jiného důvodu. Když jsme si předchozí noci povídali, zmínil jsem pár problémů, který moje firma má – z nichž ten hlavní byla moje naprostá chaotičnost. Natalie vymyslela plán, jak nám zlepšit fungování a jak by mohla firma expandovat a získávat ještě větší zakázky. Prezentovala mi ho nad kulečnickem v hotelu, kde se konala svatba. Její návrh byl neprůstřelný a já si brzy uvědomil, že něco takového jsem přesně potřeboval.

Dva týdny nato jsem ji zaměstnal.

Ted' po půl roce si vůbec neumím představit, jak by WH Truhlářství & Renovace mohla fungovat bez Nataliina řízení obchodní stránky věci. Díky jejímu fištrónu se můžu soustředit na to, v čem jsem dobřej – stavění, vyrábění, práce.

Štouchne mi loktem do paže. „Vzpomínáš na den, kdy jsem u tebe začala? Jak jsi šel na schůzku, kterou jsi měl zaplanou na loňskej rok?“

Zaúpím. „Ani mi to nepřipomínej.“

Pobaveně zavrtí hlavou. „Zachránila jsem tě! Zavolala jsem ti, když jsi byl doslova před domem klientů a chystal se jít dovnitř a odhadnout cenu kuchyně, kterou jsi už dělal.“

Přikyvuju, protože ta vzpomínka mi živě vyvstává před očima. „Jo. S náradím to umím, s diářem ne.“

„Ted' zvládáš obojí,“ řekne a zdvihne koutky v tom svým vítězným úsměvu. Na moment se otočím. Nemůžu čučet na její úsměv. Nejspíš by mě zhypnotizoval a přiměl dělat, co chce.

„A firmě se nemůže dařit líp,“ řeknu. „Ted' bychom měli být schopní expandovat, jak jsme o tom kdysi mluvili. Najmout

víc lidí – skutečných zaměstnanců, takže bychom na každou zakázku nemuseli najímat brigádníky.“

„Přesně. Když máme tolik zakázek na léto, můžeme si najmout lidi na plnej úvazek, platit jim zdravotní pojištění a jiný výhody.“ Rychle vyjmenuje pár projektů, který nám domluvila – hezkou řádku renovací luxusních kuchyní. A protože jsme na Manhattanu, mohly by nám přinést i víc než šestimístnou sumičku čistýho.

„Mimochodem, chtěl jsem se tě na něco zeptat. Jak to, že jsi tak organizačně schopná? Máš v hlavě všechno ve složkách? Přiznej se. Máš to tam jako v oddělení úložných dílů v hobbymarketu,“ řeknu a poklepu jí na hlavu.

Vyplázne jazyk jako pes, kterému je v létě horko, a předstírá, že lapá po dechu. „Moc mě nevzrušuj. Tohle oddělení je můj nejoblíbenější místo ve vesmíru a klidně bych tam mohla i bydlet.“

„Takže takhle to je?“ zeptám se. Číšnice nám mezitím přinesla předkrm – ohnivý kuře, který se tou ohnivostí doslova kroutí. Tohle nám opaří vnitřnosti. Paráda. „Jsi organizačně schopná proto, že to miluješ v obchodě s úložnými dílami?“

Napřímí se. „Už jsem ti řekla, že mám oblečení seřazený podle barev, všechny knížky srovnaný abecedně a že jsem v životě nešla za školu?“

„A kalhotky máš nejspíš srovnaný podle –“ U tématu spodního prádla rychle šlápnu na brzdu. Do prdele. Mýmu mozku se dnes nějak porouchal filtr. Přísahám, že mi s ním Floyd něco udělal. Ty jeho panty jsou možná vadný.

„Podle barev,“ odpoví rozpustilým tónem, jako by vnímala, čeho jsem se dopustil. Že jsem na území, kde nemám co pohledávat.

Přesto jsem tam vkročil a vyptávám se dál. „A nejoblíbenější odstín je?“

Zdvihne obočí i koutek pusy. S klidem nasadí koketní výraz a já mám teď jednu část těla dokonale v pozoru.

Zkurvený ptáci. Někdy mi připadá nefér, že máme na těle tyhle sráče, s kterými musíme celý den bojovat. A věřte mi, je to dramatickej souboj. Muž versus erekce.

Muž vyhraje málokdy.

Stání je příliš mocný.

Z Nataliiných lesklých, růžových rtů vychází odpověď. Má nějakou růžovou lesk. Ne rtěnku. Jo, já vím, co je to lesk. Už jsem líbal spoustu žen a nejsem nějaký neandertálec s nářadím, kterej nepozná rozdíl mezi leskem a rtěnkou. Jedno je hladký a chutná to úžasně, když to holce slíbávám z pusy, a to druhý je hutnější a taky to chutná úžasně, když to holce slíbávám z pusy.

„Bílá,“ říká a situace níže se vyostřuje.

Vezmu do ruky vidličku a zapíchnu ji do ohnivýho kuřete. Možná mě to vyléčí z toho stojáka v kalhotách. „Tak teď už vím, odkud se berou tvoje obchodní schopnosti. Z pořádku, kterej máš v šuplíku se spodním prádlem.“

„Mám ráda i růžovou.“

A teď už jsem jako z oceli. Růžový kalhotky na Miss roz-tleskávače jsou přímo recept na viagrovýho ptáka – nonstop vzprímenýho.

„Růžový. Bílý. Hlavně když jsou barevně roztříděný, na tom záleží nejvíc.“ Ukazuje na kuře. „A teď si vypálíme mozky z hlavy.“

Trumfujeme se v požívání kuřete, který chutná, jako když vám do jícnu padá zapálená sirka. Pak ty plameny hasíme pivem a přesouváme se k hlavnímu chodu.

Po jídle mi dvakrát zabzučí mobil.

Natalie ukáže na moji kapsu. „To bude práce,“ řekne rychle, čímž mi připomene, že mi na mobilu nastavila dvojité vibrování, když mi přijde zpráva na pracovní číslo.

Podívá se na svůj mobil. Já vezmu do ruky ten svůj a přečtu si zprávu od Lily Mayweatherové.

Mám zelenou! Nemůžu se dočkat, až s vámi proberu ten nový projekt. Nejradši bych začala co nejdřív! Až se zítra stavíte, mohl byste přivést i Natalii?

Usměju se. Jsem pyšnej, že ji mí klienti tak žerou. Chystám se jí tu zprávu ukázat, ale ještě něco píše. Jsem zvědavěj, komu asi. Chce se mi mrknout jí na displej, ale ovládnou se. Když přestane a položí mobil, zachytím na něm jedno slovo – *mučení*.

Zajímavý. Dnes se mi moc nechce hrát si na Sherlocka, takže jí ukážu zprávu od Lily. „Vypadá to, že jsi žádaná.“

Rozzáří se. „Zajímalo by mě, co to bude. Netušíš?“

Zavrtím hlavou. „Nemám páru. Zítra to zjistíme. Myslíš, že to někam vmáčkne?“

„Další zakázka začíná až za nějakou dobu. Uvidíme, jaký budou podrobnosti, ale myslím, že by to šlo.“

„Zasloužíš přidáno.“

Usměje se. „Moc ráda jsem ti pomohla, Wyatte.“

„Já jsem taky rád,“ řeknu, protože i když je sexy až na půdu, i když je nádherná tak, že na to nestačí slova a i když bych se, kdyby nebyla mojí asistentkou, urputně snažil dostat ji do postele, je taky naprosto úžasná v tom, co má na starosti.

Položí ubrousek, podívá se na hodinky a smutně se na mě usměje. „Musím běžet. Večer mám lekci. Tenhle týden to je jedinej čas, kdy se dostanu do dódža.“

„Naprosto chápu,“ řeknu, a když odejde, napůl mě napadne, jestli jde na lekci, nebo za nějakým týpkem, co jí psal, když se dívala na mobil. Možná, že být se mnou je pro ni mučení? To asi ne. Jsem vtipnej jako opice. A navíc, připomínám sám sobě, mi po jejím životě mimo práci vůbec nic není.

A přesně proto na ni vůbec nemyslím, když jdu později k sobě do bytu. Když se sprchuju. Když padám do postele a listuju článkem o zvířecích zajímavostech, kde se píše i to, že delfini nikdy nezažívají hlubokej spánek. Mají na to příliš aktivní mozky.

Tohle je jedna z věcí, co jsou na mně fajn. Umím vypnout mozek.

Ženský jsou složitý, ale situace s Natalií je prostá. Dát od ní pracky pryč.

A přísahám, že když nám následujícího rána Lila vysvětlí svůj plán, nezačne to být o nic složitější.

KAPITOLA 3

Lila Mayweatherová nám servíruje kafe v křehkých porcelánových šálcích s růžičkama podél okraje. Aby bylo jasno, já si na křehký šálky moc nepotrpím. Ale kdo chce s vlky žítí... Sedí v jídelně na židli s vysokým opěradlem, na sobě má tenisovou sukni a hnědý vlasy se jí houpou v uhlazeném culíku. Všechno na ní je naprosto bez poskvrnky, včetně toho, že nám nabízí smetanu v jedné z těch specializovaných věcíček s hubičkou a že na kostky cukru má cínový kleštičky.

„Já si nedám, díky,“ odmítnu cukr i smetanu. Ani nepamatuju, kdy jsem naposledy pil kafe z něčeho jiného, než je papírovej kelímek nebo hrnek s ulomeným uchem.

Z Lilina bytu ta vyšší třída přímo kape a její kuchyně je ta nejluxusnější, jakou jsem kdy dělal. Něco mi říká, že by mi to mohlo otevřít pár dveří. S Natalií si od začátku padly do oka a teď si povídají o tom, jak je Natalie dobrá v bojových uměních.

Lila položí ruku na Nataliinu paži, nahou pod krátkým rukávem bílý blůzy. „Strašně ráda bych k vám někdy zašla na lekci. Ráda zkouším nová cvičení.“

„Slibuji, že se pořádně zapotíte,“ řekne Natalie rozpustile a dá si nohu přes nohu.

Z tebe se pořádně potím i já.

Do hajzlu, už zase? Nadržený mimozemšťani se vrací a přebírají velení nad mým mozkiem.

„Už dlouho jsem se chtěla naučit sebeobraně. Jak dlouho učíte karate?“

Natalie je středoškolská šampionka v karate. Jasně, to mě jako nemá vzrušovat. Ne ta střední škola – to karate. Ale jestli si dovolím myslet na to, že se umí prát, budu mít celý den vztyčený stěžeň.

Radši myslím na kostky cukru. Na růžičky na šálcích. Na porcelánovej servis. Protože já nejsem Floyd.

Ještě pár minut si povídají a já se mezitím nalívám kafem, protože i když je v nóbl šálku, na kafi prostě ujíždím a mohl bych tu lahodnost srkat ve dne v noci. Lila položí svůj šálek, složí ruce do klína a řekne: „Dnes jsem vás pozvala oba, protože pro vás mám zajímavou novou zakázku. Craig investuje do jedné nemovitosti, je to nádherná nová budova, a já dostala volnou ruku renovovat střešní byt, jakkoli uznám za vhodné.“ Vyzařuje z ní sebevědomá radost. Pokračuje: „Přirozeně jsem hned pomyslela na WH Truhlářství & Renovace a ráda bych vás poprosila, jestli byste se nezhostili kuchyně. Z práce, kterou jste udělali tady, jsem doslova unesená a neumím si představit, že bych komukoli jinému dovolila sáhnout na mé vybavení.“

Ani se nesnažím zamaskovat úsměv, nejen kvůli tý nečekaný nárazce, ale i proto, že by mi ta zakázka mohla pomoci

financovat nový zaměstnance. Úsměv se mi rozšiřuje po celém obličejí, protože tohle je prostě jasný jak facka. Nechápu, proč mě pozvala na kafe, aby mi nabídla další práci. Jasně že mám zájem. Mám rád práci. Mám rád kutění. Mám rád spokojený klienty.

„To zní báječně,“ řeknu.

„A kdepak se ten krásný nový byt nachází?“ zeptá se Natalie.

„Ve dvaadvacátém patře. Je překrásný a je z něj úžasný výhled.“

„To zní skvěle. Kdy byste si představovala začít?“

„Myslela jsem si, že bych vám ho nejdřív ukázala, abyste viděli, s čím budete pracovat,“ navrhone Lila.

Přikývnu. „Rozhodně. Chcete se tam jít podívat teď?“

Zasměje se a zavrtí hlavou. „Ale ne, promiňte, asi jsem vám to neřekla. Budete muset letět mým soukromým letadlem.“

Suše polknu a podívám se na Natalii. Zamrká na mě. Mezi námi teď prolítly nevyřčený slova, hlavně typu *ty vole*.

Soukromý letadlo stačí zmínit jen jednou a já se hned chci zeptat, kdy odlítáme. A taky to udělám. Spokojeně pokrčím rameny. „Kdy letíme?“

„Byl by pro vás konec týdne moc brzy? Je to na Stripu. Budova stojí poblíž Bellagia.“ Položí si ruku na srdce. Málem mě oslepí diamant velikosti slepičího vejce, kterej se jí skví na prstu. Kajícně dodá: „Božíčku, měla jsem se vás nejdřív zeptat. Byli byste ochotní pracovat v Las Vegas? Zaplatila bych vám o dvacet procent víc než v New Yorku, za ty nepříjemnosti

s prací mimo město, nutnost najít si šikovnou partu a podobně.“

Ta žena je snad dobrá víla.

„Víc než rád to tam omrknu, Lilo,“ řeknu. „Určitě to nějak vyřešíme.“

Vrhne na mě zářivej úsměv a kývne na Natalii. „Proto jsem myslela na vás oba. Víím, že Natalie je pro uskutečňování plánů naprosto nezbytná,“ řekne a mávne rukou směrem ke kuchyni. „Dává mi smysl, abyste letěli společně.“

To poslední slovo mi zní jako ozvěna.

Společně. Společně. Společně.

Nikdo nic neříká a ticho se začíná šířit. Těžknout. Mohutnět.

Připomenu si, že jsme byli na večeři jen ve dvou. Jak by nám mohl společnej výlet uškodit?

Odkašlu si a střetnu se s Nataliiniýma modrýma očima. Přísahal bych, že v nich je nadšení. „Natalie, měla bys čas? Nemusíš být zrovna v dódžu?“

Přikývne přímo rychlostí světla. „Měla. A jakmile budeme znát rozsah práce, udělám všechno pro to, abych tuhle zakázku zařadila do Wyattova rozvrhu.“

Lila na židli málem nadskočí. „To je báječné. Dokonce vám můžu zarezervovat apartmá v Bellagiu. Myslíte, že by vám takové ubytování vyhovovalo?“

Ona to myslí vážně. Tohle je na její prosbě zdaleka to nejšlénější. Že podle ní existuje šance, že by nám tenhle luxusní resort *nevychovával*. „Ano, to by mělo být v pořádku,“ řeknu vážným tónem. „Co ty, Natalie, splňovalo by Bellagio tvoje nároky?“

„Vzhledem k tomu, že jsem zvyklá spíš na motely, bych z ubytování v Bellagiu nejspíš metala hvězdy,“ řekne Lile, která se přívětivě usměje.

Hvězdy. Pohledu na to, jak se Natalie vrhá hlavou dolů, bych se fakt nebránil. Hlavně kdyby měla krátkou sukni.

„Budete chtít společný pokoj, nebo každý svůj?“ zeptá se Lila a očima kmitne z Natalie na mě a zase zpátky.

Najednou – jako štěňátka, co se kutálí jedno přes druhý – se můžeme přetrhnout, abychom stejně pevně odpověděli *každý svůj*. Oba to zopakujeme, aby o tom nebylo sebemenších pochyb: „Každý svůj.“

Chvilku si ještě povídáme, a když se Lila omluví, že potřebuje vyřídit pár telefonátů, Natalii zapípá zpráva. Přečte si ji a obličej jí zvážní. „Sakra. Hector dnes nedorazí. Prý se v noci dost nevyspal.“

Hector je týpek, co mi má dnes pomoci dokončit instalaci skříněk. „Kuuuurva,“ protáhnu, jako by to mělo deset slabik. Dramaticky si povzdechnu. „Přesně proto musíme najmout lidi na plnej úvazek.“

Přikývne. „Potřebujeme někoho zodpovědného. Pravidelného. Hector píše, že může přijít zítra.“

Zavrtím hlavou. „To nejde. Kromě toho, co když Šípková Růženka v noci zase nezavře očička?“

Vezme mě za předloktí. „Zkusím pár lidem zavolat, třeba se mi ještě podaří někoho sehnat.“

Vždycky se snažím práci dokončit včas a nemůžu si dovolit Lilu zklamat. „Nech to plavat. Udělám to sám. Prostě tu zůstanu dlouho a dodělám to.“